

Magassági mámor

Kiléptem a feneketlen mélység fölé és letekintettem Los Angelesre. Ameddig a szem ellátott, sztárok és műcicik mindenhol.

Megfordultam és átléptem a párkányon. A rajtam lévő heveder azonnal megfeszült, és megkezdtem a rutinos ablakmosást. Imádtam a kilátást, és így szenvedélyemnek is hódolhattam, ráadásul nem tudtam betelni az érzéssel, amikor ez a csodás arc mosolygott vissza rám a tiszta ablaküvegről. Tudtam, hogy ez a mosoly egy nap a sztárok közé repít majd.

Lejjebb ereszkedtem, habosítottam, majd nekiláttam az üvegtáblának, amikor tompa nyögést hallottam valahonnan. Azt hittem, valaki szórakozik velem, de mihelyst a hang megismétlődött, azonnal rájöttem, hogy bentről jön.

Árnyékoltam a kezemmel, hogy belássak a meghittebb fényviszonyokkal megáldott szobába. Elképedtem a látványtól, ahogy a férfi ráültette a vöröskét az íróasztalra, és fejét mohón a nő combja közé fúrta. Csodálkoztam, hogy a nőnek van lélekjelenléte kigombolni a blúzát ahelyett, hogy letépte volna magáról. Felfedte csipkés melltartóját, azután lerántotta annak pántját válláról, és a hasára csúsztatta az érzéki ruhadarabot. Hátradőlt, és rálátást engedett domborulataira, amelyek biztosan nem láttak szikét.

A nő egyik keze lesiklott a mellére, és kemény ponttá gyúrta mellbimbóját, míg másik keze beletürt a férfi szőke hajába, és közelebb húzta. Hamarosan azon kaptam magam, hogy irigyeltem a pasast, és rá kellett jönnöm, hogy mennyire kényelmetlen a merevedés az alpinista felszerelésben.

Tüzes ifjúság

Beatriz csilingelően kacagott a fölénk boruló ódon házak árnyékában. A szél a hajába kapott, és fodrozta hosszú szoknyáját a meglovasított kerékpár körül. Lekanyarodott egy keskenyebb utcába. Követtem, de azon kaptam magam, hogy szívem hevesebben ver, mint bármikor az utóbbi években. Széles mosollyal az arcomon figyeltem azt a csodálatos nőt, akit már középiskolában szerettem, és ez az érzés sosem halványult el teljesen.

Leszálltunk a biciklikről, és behúzódtunk a sikátor mélyére. Annyira közel álltak a falak, hogy alig fértünk el a magunk mellett tolt kétkerekűekkel.

Beatriz letámasztotta a sajátját, majd a falnak dőlt és tovább kacagott. Csapzott, vörös sörényét hátrafésülte angyali arcából.

– Te teljesen örült vagy! – mondtam, miközben magam is nevettem. – Ellopni két rendőr biciklijét?

Megtámasztottam a falat vele szemben, és figyeltem fuldokló nevetését.

– Láttad az arcukat, amikor megfordultak, és már csak hült helyét látták a bicikliknek? – kérdezte csintalan mosollyal.

– Láttam és sosem felejttem el! Nem is értem, hogyan tudtál rábeszélni erre? Ha elkapnak, akkor vége a nyaralásnak!

– Ugyan már! – legyintett. – Engedd el magad végre!

A nevetésünk mosollyá szelídült, és csak meredtünk egymásra. Óhatatlanul felélénkültek az iskolában szerzett emlékeim, amikor ebbe az olasz falucskába jöttünk osztálykirándulásra, és megismertem Beatrizt. A családjával nyaraltak